

Phần 2

Châu trở về nhà và nằm xoài ra chiếc sofa. Trâm hỏi:

- Mệt à!

- Không hiểu sao mỗi lần sang chị em lại có cảm giác thoải mái nhẹ nhàng như vừa trút được gánh nặng.

Trâm hoang mang hỏi:

- Bên đó họ không tốt với em sao?

- Cũng bình thường.

- Hay là vì ganh tỵ với cô em bạn dâu?

- Không hẳn, tính ra cô ta không ghê gớm mấy, em đã có được sách lược hiệu quả tác động đến cô ta rồi, bây giờ cô ta chỉ mãi cần nhằn chồng, làm nũng với chồng cũng đủ hết thời giờ lấy đâu ra mà đấu đá với em.

- Chậc! Làm gì cũng vừa tay thôi đừng quá đà không nên đâu.

- Em biết!

- Thấy em mà chị đâm ngán, may mà Thông nó yêu thương chiều lụy em mà em còn thể.

- Chị Hai, chị đừng ngán thật nghe, em khác chị khác, Mà nè! Máy lúc gần đây chị với anh Long ra sao rồi?

- Chị đã nói với em là không có gì em đừng nói lung tung làm bọn chị ngượng ngùng rồi mất cả tự nhiên.

- Nhưng anh Long...

- Đừng có thày lay, chỉ giỏi đoán mò.

- Thôi được, dù sao cũng nên để cho anh ấy nói ra vẫn tốt hơn, chị Hai cuối tuần này em có cái vé đi dự tiệc chị đi với em.

- Chị có quen với bạn bè em đâu mà đi.

- Tới đó rồi quen, em cũng đâu biết hết.

- Thế Thông nó không đi với em à?

- Anh ấy bận rồi, em đi một mình buồn lắm, nếu như chị muốn kiếm chồng thì cũng nên đến những nơi như thế để tìm, những buổi tiệc tùng đó toàn là những người không có quyền cũng có tiền, chị cũng nên đến để giao thiệp.

- Chị không thích những chốn náo nhiệt.

- Mới có hai mươi lăm tuổi mà cứ như bà cụ non, em thấy chị mà em cũng chán chị Hai à!

Trân xua tay khi thấy Châu hạ giọng nài nỉ. Mỗi lần như thế thì Châu nói dai không chịu nổi, nên cô vội chặn lại:

- Thôi được, chị đi!

Châu đắc ý vỗ tay:

- Có thể chứ, tối đó em qua sửa soạn cho chị.

- Bày vẽ! Thôi về đi để còn phục vụ cho chồng.

- Không mời em đi ăn à? Lần trước em lịch sự bỏ về chị với anh Long đi cho thoải mái, hôm nay là phải bù cho em đó.

- Chị đâu cần cái lịch sự của em đâu, giờ đòi đền bù, muốn ăn thì ra bà Ba béo ăn bánh cuốn nóng, không thì về.

- Keo kiệt!

Trân đợi cho Châu đi khuất rồi mới mở khóa cửa vào nhà, căn nhà nhỏ nhưng khang trang xinh xắn. Lúc trước khi hai chị em Trân lên đây ăn học, bà má cô đã gom góp tiền mua nó cho hai chị em có chỗ ở. Rồi Châu ra trường, Trân chuyên sang kinh doanh, rồi đám cưới Châu, căn nhà nhỏ này cũng đã chứng kiến mọi điều, kể cả những nỗi vui buồn nhỏ nhất của hai chị em, giờ nó là nơi gắn bó với Trân, mỗi góc mỗi nơi đều in đậm dấu kỷ niệm, Trân rửa mặt thay chiếc áo ngắn tay mặc ở nhà thì cũng vừa lúc có tiếng xe máy của Long dừng trước cửa.

Anh bước vào và hỏi:

- Lúc này Trân đi đâu mà anh đến tìm không gặp?

- À! Bảo Châu nó rủ em đi ăn. Anh kiếm Trân có việc gì không?

- Chậc! Thì cũng định rủ Trân đi ăn bây giờ thì lỡ cơ hội rồi.

- Chết! Đã tám giờ rồi, đói bụng chưa?

Long thiếu nảo:

- Đói!

- Bây giờ thì Trân ăn không nổi nữa hay là Long đi một mình vậy.

- Nếu thế thì Long để bụng đói tới giờ này làm gì?

- Nhưng Trân thì no quá rồi, hay là ăn mì đi nhé. Trân nấu cho Long ăn, khỏi phải ra tiệm tốn tiền mà vẫn có thể nói chuyện thoải mái.

Mắt Long sáng lên:

- Ủ! Trân nấu mì ngon tuyệt.

- Giỏi ngọt!

- Bỏ tí tôm khô nghen!

- Ủ! Chẳng những có tôm mà có cả trứng, cả sà lách và dăm bông nữa!

- Oa, quá đủ dinh dưỡng.

Long khoái chí xuýt xoa cười, chẳng mấy chốc tô mì bốc khói đã đặt trước mặt Long, ánh mắt của Long lung linh theo làn khói bốc lên từ những sợi mì vàng óng, Trân dịu dàng ngồi bên ân cần đẩy ly nước trà đá đến bên Long, nụ cười và câu nói sao mà đầm ấm lạ kỳ. Long chột ngây ngô cười trong niềm hạnh phúc bất chợt đến trong anh, tô mì chột trở nên một vật linh thiêng chứa đựng tất cả ước mơ của Long và nó đang tỏa sáng trong căn phòng ấm áp này, ánh mắt của Trân, nụ cười của Trân, sự dịu dàng chăm sóc của Trân, nó là tất cả tình thương yêu của một người nội trợ lo lắng cho chủ nhân gia đình, chiều chiều sau giờ tan sở được ăn tô mì nóng hổi do bàn tay xinh xắn của Trân nấu thì dù có ăn suốt đời, có đổi bất kỳ thứ gì Long cũng cam tâm. Phải! Hạnh phúc là thế đó, Long có ước ao gì to tát đâu.

- Nè! Nè!

Long giật mình nhìn lại Trân đang chăm chú quan sát Long với ánh mắt hiếu kỳ, cô hỏi:

- Long sao vậy? Sao không ăn mà ngồi thừ ra nhìn tô mì như thôi miên ấy, có con ruồi nào trong đó à?

- Hơ! Không! Long... Long đang thưởng thức, thơm quá!

Trân phì cười:

- Long có phải người cỗi trên đầu mà thương thức kiêu ngạo mùi như thế. Ăn đi kẻo nguội!

- Ăn hết thì sao?

- Hơ! Ăn thì phải hết chứ sao?

- Ý Long là ăn hết rồi đầu còn để thương thức nữa.

Trân chặc lưỡi lắc đầu:

- Thôi được ăn hết, ăn nữa Trân sẽ nấu thêm.

- Thật nhé!

- Hừ! Ăn ké mà còn tham lam, ai mời Long một lần chắc không có lần hai.

- Chỉ cần Trân mời là đủ rồi!

Nói xong Long cầm cúi ăn, nhìn Long ăn mà Trân cảm thấy vui vui, cứ như Long chưa từng được ăn món nào ngon như vậy.

- Nữa nhé! Chờ Long vét đến giọt nước cuối cùng Trân bèn hỏi.

- No rồi!

- Thế mà lúc này nói!

- Cho Long gọi đồ đi, mai một lại ăn tiếp.

- Khôn ghê chưa. Chết!

Trân đột ngột kêu lên làm Long hốt hoảng hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Trân quên cái bàn ủi bị hỏng, định sang mượn bà Tư giờ này trễ quá rồi, mai không biết lấy gì ủi đồ đi làm.

- Để Long xem.

Nói rồi Long xắn tay áo lôi cái bàn ủi ra sửa, loay hoay một lúc Long đành chịu thua.

- Đường như nó chết rờ le rồi. Long cứ ngỡ nó bị hở mạch.

- Vậy là sửa không được phải không? Hôm nay suýt nữa nó làm cháy cái áo của Trân.

- Cái lò le nó bị liệt nên mới không ngắt điện, thành ra bàn ủi cứ nóng mãi lên, thôi được để Long chạy đi mua cho Trân cái mới.

- Giờ này còn cửa hàng điện máy nào mở cửa đâu. Trân thở dài. Mai Trân đành phải mặc đồ nhăn rồi. Mai lại có buổi họp thế mới khổ.

Long nghe Trân than thì đứng lên nói:

- Long không để cho Trân mặc đồ nhăn đi đâu. Chờ Long nghe.

- Long đi đâu đó?

- Đi tìm bàn ủi cho Trân.

- Cho Trân đi với!

- Ừ, mình đi.

Mặc dù đường xá vẫn nhộn nhịp người qua lại tuy nhiên những cửa hàng buôn bán hàng gia dụng thì không còn mở cửa, Long chở Trân đi hết khắp các con phố lớn đến con phố nhỏ nhưng vẫn không còn nơi nào bán thứ họ cần kể cả những căn tiệm bán lẻ ở trong các hẻm nhỏ mà Long biết. Trời về đêm mát rượi nhưng trán Long thì đầm mồ hôi, cứ mỗi lần nhìn cánh cửa sắt tối om đóng im lìm dưới tấm bảng hiệu đã tắt đèn, mặt Trân tối sầm lại, Long lại thấy ray rứt không yên.

Phố đã vắng bớt người, đèn cũng tắt bớt. Long buông tay thất vọng nhìn con đường vắng ngắt rồi quay lại nhìn về mặt mệt mỏi của Trân. Long lại nghe lòng bứt rứt. Làm sao đây chứ! Suốt hai tiếng quần thảo ngoài đường mà chẳng được gì.

Trân lên tiếng:

- Mình về thôi, chẳng ai còn bán đâu chỉ tổ mất công, mà còn phí thời gian.

- Nhưng...

- Thôi mặc, đành chịu vậy.

- Trông Trân mệt quá!

- Ồ! Trời lạnh mà hình như Trân nghe đói nữa!

- Hay ghé ăn cháo đi, đi này giờ Long cũng thấy đói rồi, không tìm mua được thì Long sẽ nghĩ cách.

Trân gượng cười:

- Cách gì nữa, có mà về nhà ngủ.

- Không đâu!

Cả hai ghé vào căn tiệm bán hàng ăn đêm gọi hai tô cháo nóng, đang ăn Long chợt nảy ra một ý rồi tự mắng mình ngốc nghếch. Anh húp vội tô cháo rồi nói với Trân:

- Ở đây chờ Long nhé!

Trân ngỡ ngác:

- Long đi đâu nữa!

- Cứ chờ Long ở đây, độ hai mươi phút thôi, nhớ nhé!

Nói rồi Long đứng bật dậy lấy xe chạy vút đi. Trân lắc đầu cười. Đúng là anh chàng! Cô chậm rãi múc từng muỗng cháo, căn tiệm về khuya có vẻ đông khách hơn. Hết tô này đến tô khác vào ăn, có lẽ họ cũng vì chạy mua bàn ủi như Trân nên mới bị đói bụng cũng nên, Trân nghĩ rồi bật cười một mình.

- Cô à! Tôi ngồi được không?

Trân ngẩng lên, trước mặt cô là một người đàn ông cao lớn đang bê tô cháo nghi ngút khói trên tay.

- Quán hết bàn rồi, tôi thấy bàn này có mình cô ngồi nên mạo phép xin ngồi chung, được không ạ!

Trân nhìn người đàn ông rồi ngẫm nghĩ. Sao lời thoại giống Phim Hồng Kông quá vậy, chắc là dân nghiện phim đây. Nghĩ vừa xong Trân buộc miệng nói ra:

- Ông thích xem phim Hồng Kông lắm phải không?

Buộc miệng rồi mới thấy mình vô duyên, cô không kịp bùm miệng thì anh ta đã nói.

- Vâng! Tôi rất hâm mộ Lý Liên Kiệt, Thành Long, kể cả Châu Tinh Trì.

- Ôi trời! Đúng là dân nghiện phim rồi, coi cách anh ta nói về các diễn viên đó kìa! Ánh mắt thì mơ màng say đắm, mặt thì đờ ra như thẳng ngố, muống cháo trên tay nhiều nhớt lòng thòng cũng chẳng màng đến, kinh quá!

- Cô cũng thích phim Hồng Kông à? Cô thích nhất diễn viên nào, phim nào, có phải là trò chơi Tử Thần không? Hay là phim Vòng quanh thế giới 80 ngày của Thành Long, còn cả Châu Nhuận Phát trong Vua bài nữa, tôi mê nhất lúc anh ta đấu bài, trông anh ta thật oai phong khí thế hùng hực đầy lòng tự tin. Chậc! Thật đáng ngưỡng mộ, cô thích ai nhất?

- Tôi... tôi xin lỗi!

- À, chắc là khó chọn phải không, ai cũng giỏi cũng oai phong khó mà biết thích ai nhất.

- Ồ hơ hơ!

Trân ngưng ngạo gật đầu nhìn cái mặt say mê của anh ta, chẳng lẽ cô lại tạt một gáo nước lạnh vào mặt anh ta sao, trời đất! Cái gì mà Liên Kiệt, là Châu Nhuận Phát, là Thành Long chứ, cho dù có thích xem phim nhưng cô đâu phải là kẻ hâm mộ đến đờ đẫn cả người ra như anh kìa! Hừ! Cái điệu này chắc là cô phải nuốt cho nhanh tô cháo để còn về cho mau thôi.

- Cô biết không, Lý Liên Kiệt là võ sư thật ngoài đời đó, nghe nói là anh ấy học võ từ thuở lên ba trên núi Thiếu Lâm Tự, cả Thành Long cũng thế không phải là kỹ xảo đâu, chỉ một phần thôi. Chậc! Đúng là tài giỏi.

- Ồ!

- Phim nào có họ đóng tôi cũng xem. Tôi còn mua cả đĩa về nhà không sót bộ nào.

- Vậy sao.

- Cô không tin! Tôi cho cô mượn ít bộ về xem, cô thích ai nào? Châu Tinh Trì nhé! Phim của anh ấy vừa vui vừa phong phú.

- Ồ!

- Nhà tôi ở kia!

Anh ta chỉ tay sang bên đường và Trân đã vội giữ lại lời từ chối vì thấy tấm bảng hiệu treo trước cửa:

- Nhà anh bán đồ gia dụng à?

- Vâng, cũng loàng xoàng thôi. Đi sang tôi lấy đĩa cho cô mượn.

Trân không cần anh ta mời lần hai, cô đã đứng dậy theo sau anh ta. Cánh cửa mở rộng, Trân bước vào khen:

- Tiệm thế này mà anh nói là xoàng à.

- Chậc! Bán lẻ thôi, hôm nào cần mua gì cứ ghé tôi để giá hữu nghị cho.

- Tôi không chờ hôm nào đâu, ngay bây giờ anh lấy cho tôi cái bàn ủi được không?

- Chuyện nhỏ!

- Nhưng với tôi là cả một chuyện lớn đấy!

- Sao thế?

- Chẳng là lúc nãy cái bàn ủi nhà tôi bị hư mà mai tôi phải đi làm, trong khi chẳng còn cửa tiệm nào mở cửa, anh có biết là tôi đã đi suốt gần hai tiếng đồng hồ mà cũng không còn tiệm nào bán, mệt mỏi lần chán nản tôi mới ghé vào ăn cháo, nào ngờ may mắn tôi lại gặp anh.

Anh ta đập tay đến đóp rồi cười:

- Vậy là hữu duyên, phải nói là hữu duyên rồi, đáng lẽ ra giờ này tôi đã ngủ khì, nhưng không hiểu sao bụng nó cứ cồn cào nên tôi mới ra bên đó ăn tô cháo rồi gặp cô. Thôi được, tôi tặng cho cô cái bàn ủi làm kỷ niệm luôn.

- Sao được!

- Có đáng gì chứ! Cô chọn cái này à?

- Phải, tôi đã xài qua nên chọn hãng này.

- Cô lấy cái Sony này mà xài.

- Thôi được rồi!

- Vậy thì cứ cầm về xài, tôi tặng cô.

- Không được, ai lại làm thế dù sao anh cũng buôn bán, cũng bỏ vốn ai lại làm thế.

- Không cần ái ngại, nói thật đợt hàng này là đợt hàng khuyến mãi còn lại, tôi có mất tiền mua đâu, xem như tôi mượn hoa cúng Phật ấy mà, cứ cầm về xài.

- Nhưng...

- Chắc! Cầm đi để tôi lấy mấy cái đĩa cho cô, nếu áy náy hôm nào trả đĩa dẫn tôi đi ăn cái lẩu là được rồi.

- Vậy thì cảm ơn anh vậy.

- Không có gì.

Trân quay trở về mà cứ cầm chiếc bàn ủi ngẫm nghĩ rồi mỉm cười. Thật là buồn ngủ gặp chiếu manh, đang tìm tự dung lại được, lạ lùng chưa. Kể ra chắc không ai tin nửa đêm nửa hôm lại có người tặng cho cái bàn ủi, ngẫm ra anh ta cũng hào phóng thật! Mặc dù là hàng khuyến mãi nhưng thời buổi kinh tế, một đồng cũng là tiền mà! Chết! Trân chợt nghĩ ra là từ lúc gặp anh ta cho đến khi nhận quà tặng của anh ta cô vẫn chưa hề hỏi anh ta tên gì? Cô lẩm bẩm:

- Mình thật đoảng, nói chuyện cả buổi không hề hỏi tên anh ta, mà anh ta cũng thế cũng chẳng thèm hỏi mình tên gì, ở đâu, thế mà đã vội ôm một lô đĩa ra cho mình mượn, bộ cái mặt của mình dòm trông thật thà dữ lắm sao?

Trân bật cười một mình rồi tung tăng rảo bước trên con đường về nhà, cô đặt cái bàn ủi lên bàn cười một mình lần nữa. Mặc! Gì thì gì mai khỏi phải mặc áo nhả đi đến sở làm là được rồi. À mà cũng lạ thật, anh chàng Long đang nhiên bỏ mình ngồi đồng ngoài quán rồi biến mất, không để dấu vết, đáng ghét! Thế mà bảo không để cho mình mặc áo nhả đi làm. Ôi! Đi ủi cái áo trước kéo mai dây muện lại không kịp, xem như khai trương cái bàn ủi mới vậy. À mà khoan đã trong thời gian ủi áo bỏ đĩa vào xem luôn, hôm nay đúng là một ngày may mắn của mình, chắc là được sao Thái Thượng lão quân chiếu quá hi hi!

Trân cũng không hiểu tại sao tâm trạng của mình lại vui như thế, cô quên khuấy cả cái lúc chạy rong ngoài đường để tìm bàn ủi với Long.

- Trân ơi! Trân!

- Long hả? Vào đi cửa không khóa.

Long đẩy cửa vừa vào vừa căn nhắc Trân.

- Tội rồi sao không khóa cửa, đàn bà con gái ở một mình mà chẳng cảnh giác gì cả.

- Nhà Trân có gì đáng giá đâu mà sợ.

- Sao không! Trân xem nè!

Long giơ cao cái bàn ủi ra khoe nhưng vẻ đắc ý của Long đã vội tắt ngấm khi Trân đang ung dung ngồi ủi chiếc váy trên sàn.

- Hơ!

Trân hất mặt cười:

- Sao! Thấy Trân tài chưa?

Long ngạc nhiên tròn mắt nhìn sững cái bàn ủi mới tinh trên tay cô.

- Ở đâu ra... ra vậy?

- Đoán đi! Trân hình mũi đắc ý.

- Chịu thua, Long mới đi có một lát mà Trân đã làm ra điều kỳ diệu rồi.

- Thế mới oách chứ, nói cho Long nghe, hàng không tốn tiền đó.

- Lượm của rơi à?

- Xí! Có khối ra đấy cho Long lượm.

- Thế sao không tốn tiền.

- Là được tặng.

- Tặng! Long hoài nghi dò xét. Ai tặng cho Trân vào cái lúc nửa đêm này?

- Một...

- Một gì? Long sốt ruột hỏi.

- Chậc! Trân ỡm ờ. Một người!

- Ai lại không biết là người tặng!

- Ủ nhỉ! Long đưa hộ mình cái móc nào.

Trân cố ý kéo dài thời gian cho Long thắc mắc. Quả nhiên Long không chịu được anh lại lên tiếng thúc giục:

- Ai tặng Trân chứ? Nửa đêm nửa hôm sao lại có cái bàn ủi tặng cho Trân thật kỳ lạ.

- Cho nên Trân cũng thấy kỳ lạ. Long nghĩ xem có phải là “có phần không cần gì lo” không? Thật hy hữu mà lại có duyên chứ, nếu không có duyên thì sao

lại khiến cho Long chờ mình đến đó, rồi bỏ mình lại một mình, rồi tự nhiên lại gặp...

- Gặp ai?
- Thì gặp người tặng bàn ủi cho mình nè!
- Nhưng là ai chứ! Long chợt thấy phát cáu vì cái kiêu ồm ờ của Trân.
- Ủ nhỉ! Là ai Trân cũng không biết nữa.

Long cau có gắt:

- Người ta tặng mà nói không biết.
- Thật mà!
- Hừ! Chắc là ma quá!
- Tâm bậy, là người đàn hoàng, anh ta còn cho mình mượn mấy bộ đĩa về xem kìa!

- Không quen không biết lại tử tế như vậy. Trân không cảnh giác sao, thời buổi bây giờ đâu có người tốt như vậy.

- Hừ!
- Biết đâu hấn có ý đồ với Trân.
- Không có, anh ta nói chuyện đàn hoàng lắm mà!
- Bề ngoài vỏ bọc thôi, hấn ở đâu.
- Thì ở cái tiệm đầu đường ngã tư ấy.
- Mai mình đến trả tiền cho hấn! Thế phải hỏi ai?
- O! Trân quên không hỏi tên anh ấy.

- Có phải không vậy! Nhận cả cái bàn ủi của người ta mà không hỏi xem người ta tên là gì sao?

- Bởi vậy! Trân cứ áy náy mãi từ lúc này về đây, nay mai làm sao biết tìm anh ấy được!

Thấy cái vẻ tiếc nuối của Trân, Long bỗng dâm giận, anh hờn nói.

- Có lòng thì cũng tìm ra mà, vả lại Trân nói là Trân cũng đã ghé qua tiệm của anh ta rồi còn gì.

- Ừ nhỉ! Không sao trước sau gì Trân cũng phải tìm anh ấy để cảm ơn, Long thấy sao, mời một chén điểm tâm được không, người tốt thế không quen cũng tiếc.

- Hừ! Tùy Trân.

Long vung vẩy rồi đứng lên nói trống:

- Về à!

Trân chẳng buồn nhìn lên cô gật:

- Ờ!

Long hậm hực bước ra khỏi cửa thì Trân nói với theo:

- Đóng cửa giùm Trân luôn!

- Ờ!

Long nhìn Trân lần cuối rồi mới khép cửa lại, cô vẫn không thèm nhìn theo. Phải mà giờ thì đang say mê cái bàn ủi mới còn tâm trí đâu để nghĩ đến cái gì nữa. Không thèm mời mình ăn sáng nữa! Hừ!

Tiếng ga xe của Long rú mạnh khiến cho Trân dừng tay nhìn ra cửa, lẩm bẫm:

- Cái ông này, đã khuya rồi khiến cho hàng xóm rửa hay sao vậy. Ứ hự! Ừa. Trân nhìn gói đồ Long để quên bàn, cô đứng dậy treo cái áo lên dây rồi cầm lên xem.

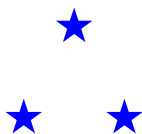
- Bàn ủi ư!

Trân ngẩn ra ngẫm nghĩ:

- Vậy là lúc nãy Long chạy về nhà lấy đem đến cho mình đây, cái ông này hậu đậu thật, bỏ quên lại rồi mai lấy gì mà ủi quần áo thế nào cũng bị la cho xem.

Trân thở ra rồi gói bàn ủi lại vào túi, cô vô tình vờn vai rồi cầm cái túi để lên đầu tủ.

- Mai không biết là có nhớ lấy về không. Buồn ngủ quá! Thôi đi ngủ!

Mới đó mà đã hết một tuần, Trân khoan khoái thay chiếc áo hoa xanh rồi trở ra ngả lưng lên ghế, bật chiếc CD vừa mới mua của Mỹ Tâm lên nghe.

Ngày nghỉ cuối tuần thật sung sướng thoải mái, thay bộ đồ đồng phục công sở ra cứ như vừa trút được gánh nặng trên vai, công việc cuối năm bận túi bụi, nào tổng kết, nào báo cáo, rồi họp hành bình bầu khen thưởng, lại hết một năm, ngày tháng qua nhanh quá. Nghĩ đến đó Trân chợt thấy tâm trạng như chùng lại. Thêm một mùa xuân lại thêm một tuổi, Trân bật lên thờ dài vừa lúc tiếng hát mượt mà của người ca sĩ vang lên một đoạn khúc buồn nghe đến xót xa... *“Phố vẫn hoang vu từ lúc em đi, rồi trong mưa gió biết ai về về...mộng thành mây bay đi, còn gì trên đôi tay, nên thăm hờn đôi đời!”*

Rồi trong mưa gió biết ai về về! Trân chợt thấy se lạnh đôi vai, hoàng hôn dần tắt cuối trời, cả nhà chìm trong bóng đêm. Trân với tắt chiếc máy, những âm thanh buồn nã nê rơi vào khoảng không rồi im ắng. Cái im ắng lạnh tanh đang làm cho Trân thấy đau một nỗi xót xa khó tả, quanh cô không một tiếng động, rồi cô chợt thấy sợ, sợ cô đơn cái im ắng như muốn giết người kia, Trân bật lên với chiếc áo khoác mặc vội vào rồi mở cửa thoát ra ngoài, luồng gió lạnh quán lấy cô khiến cho cô co người kéo chiếc áo khẹp kín tà, cô rảo bước không biết đi đâu chỉ biết phía nào cũng có đông người có nhiều tiếng ồn ào náo nhiệt, những dòng xe, những dòng người như cuốn lấy cô, cô không rõ là mình đi được bao lâu, đến khi hai gò của cô mỏi rã rời, cô mới nhìn lại con phố sầm uất sáng loáng đèn và những gương mặt xa lạ. Trân thấy bụng đói cồn cào, phải chi lúc này có Long thì hay biết mấy, Long sẽ chạy đi tìm cái gì đó cho Trân ăn rồi! Trân sờ túi cô lại không đem theo điện thoại. Trân thờ dài rồi thất thểu trở về, trong túi không có tiền mà những quán hàng bán thức ăn cứ tỏa mùi thơm ngào ngạt!

- Ê! Ê! Ê!

Trân giật thót mình nhìn sang, người thanh niên thờ hỏn hỏn trách cô.

- Tôi kêu gần chết, sao cô cứ đi vậy?

- Ô! Là anh!

- Ồ! Tôi nè, đi đâu mà lang thang thất thểu như vậy?

Trân gượng cười:

- Trông tôi tệ lắm à?

Gã nhìn cô từ đầu đến chân, ánh mắt nheo nheo như cười đáp:

- Chỉ tiếc tôi không phải tấm gương để cho cô soi mình.

Trân chép miệng lủi thủi rảo bước.

- Ai đói mà không vậy.

Gã lấp xấp chạy theo:

- Thì ra cô đói bụng à?

- Ừ! Từ lúc đi làm về đến giờ chưa ăn uống gì cả.

- Trời đất! Hơn tám giờ rồi, coi như tám tiếng từ bữa cơm trưa đến giờ, sao đói vậy, muốn đau bao tử sao, vào và ăn gì đi. À! Có bánh cuốn nóng kia! Được không?

- Chậc! Giờ mà anh còn hỏi được hay không ư! Tôi chỉ sợ mình không đủ sức về nhà kia!

Trân mặc cho gã ngồi nhìn, cô chăm chỉ ăn một lúc hai đĩa bánh cuốn nóng rồi mới ngẩng lên cười với gã.

- Tỉnh rồi phải không? Gã hỏi.

- Bây giờ thì tôi nhớ là tôi có mượn của anh mấy bộ đĩa phim chưa gửi trả cho anh, mà nói đúng là anh đưa cho tôi xem chứ không hỏi mượn.

- Ôi trời! Nhờ hai đĩa bánh cuốn mà cô mới nhớ chưa trả mấy bộ phim cho tôi. Gã giơ tay kêu trời rồi lắc đầu.

- Thật ra tôi định khi nào gửi trả sẽ mời anh ăn, tiếc là...

- Là cô quên khuấy đi mất.

- Ừ phải! Hôm nay gặp anh nhưng túi tôi lại không có tiền. Xem như tôi lại nợ anh một lần nữa.

Gã nhún vai:

- Không biết ai nợ ai đây, mà này! Lúc này trông cô như người có tâm sự ấy.

- Buồn vẫn vợ thôi!
- Buồn vẫn vợ là buồn lung tung không xác định được nguyên nhân lý do.
- Anh phân tích khá đạt, quả là tôi buồn mà chẳng biết mình buồn cái gì, vì đâu mà buồn.
- Khó thật, thế thì khó mà tâm sự, khó mà dỗ dành, nhưng theo như tôi biết thì cái buồn vẫn vợ này chỉ ở vào tuổi teen thôi, làm gì có ở tuổi cô.
- Ai bảo buồn vẫn vợ không được.
- Không phải là không được mà phải nói buồn vì cô đơn chứ vẫn vợ không đúng, cô đơn làm cho ta thấy trống trải chơ vơ, đi giữa phố đông người mà cứ như đang đi giữa sa mạc, sợ khoảng không, sợ sự yên ắng tĩnh lặng. Chậc! Cũng khổ lắm.

- Xem như anh từng trải rồi.

Gã nhún vai:

- Có thể nói thế. Mà này! Về nhà giờ này chán chết, đi bar đi xem người ta thác loạn quay cuồng cũng giải tỏa được chút ít.
- Bar à!
- Chưa đi bao giờ sao?

Gã nhướng mày nhìn Trân như nhìn quái thú, khiến cho Trân đầy tự ái trào dâng, cô hất mặt đáp:

- Ai bảo! Đi thì đi!
- Có thể chứ!

Nói rồi gã kêu tính tiền rồi lôi Trân lên taxi, chẳng mấy chốc cả hai đã lọt thỏm vào căn phòng đầy ắp tiếng nhạc âm ỉ và ánh đèn màu quay cuồng, Trân có phần bỡ ngỡ, vì thật ra chưa lần nào Trân đến những nơi này. Gã kéo Trân len lỏi giữa những đôi trai gái đang đung đưa tiếng nhạc, tìm một đôi ghế rồi gọi thức uống.

- Rượu, trái cây nhẹ thôi. Uống đi, nhấp nhẹ một chút cho quen rồi hãy uống.

Gã nói rồi ân cần ngồi nhìn Trân thử ly cocktail. Một vị thật lạ vừa cay, vừa nồng, vừa giòn ngọt thơm ngon, Trân nhấp dần từng chút rồi thấy như lâng

lâng, hai má bừng nóng, cô chưa từng uống rượu, dù chỉ là nhấp môi, thế mà giờ này lại uống gần cạn phân nửa ly cocktail, lạ lùng kia.

- Giờ thấy sao, không còn buồn nữa phải không? Tâm trạng lâng lâng ngây ngất, như muốn đung đưa một chút, ngọt ngào lắng lơ một chút, nhiều người đối diện thật gần gũi nếu như người đó là một người bạn trai của mình, không còn ngăn cách nữa.

- Tiếc là anh không phải là bạn trai của tôi. Trân mím cười đáp. Và tôi cũng không lắng lơ như anh muốn.

- Chậc! Tôi không muốn, tôi chỉ nói chung tâm trạng của những người mới uống rượu lần đầu tiên.

- Sao anh biết tôi mới uống lần đầu.

- Dễ lắm, cầm ly rượu không đúng cách, vừa nhấp môi đã nhăn mặt, nhấp xong thì mặt bừng đỏ, mắt long lanh trông thật...

- Thật gì?

- Thật ngộ!

- Hử! Còn anh?

- Cũng thế thôi.

- Thế cầm ly rượu thế nào là đúng?

- Không dạy được, cứ nhìn người ta rồi bắt chước, giống như hút thuốc vậy chỉ kẹp bằng hai ngón tay chứ không cầm như cầm đũa hay cầm ly được!

- Rắc rối! Mà cũng có gì hay ho để học hỏi cái trò say sưa này, vô bổ.

- Lạc hậu, ai bảo rượu vô bổ, rượu khai vị giúp cho bao tử làm việc tốt, giúp ăn ngon miệng, dễ tiêu, nên học hỏi đừng nên nói cái này có hại, cái kia không có hại, mà phải nói bất cứ cái gì cũng phải có chừng mực điều độ mới tốt, phải biết nhận định à! Suy xét à! Phân đen trắng đúng sai à!

- Thôi thôi! Đừng à nữa.

- Vậy thì ra nhảy đi, nhảy cho thư giãn chân tay, máu huyết.

- Ôi trời! Cầm bằng bảo tôi nhảy vào núi lửa.

- Sao lại thế?

- Tôi không biết!

- Không biết thì học, cái gì cũng phải có cái khởi đầu. Nào! Theo tôi.

Không để cho Trân phản kháng, gã đã kéo Trân ra sàn, Trân lúng túng đến đỏ cả mặt vì không theo được bước chân của gã.

- Đừng chú ý đến chân tôi, cứ thả lỏng người ra lắc theo điệu nhạc, cô có tập thể dục nhịp điệu không, giống thế cứ tự nhiên, nhắm mắt lại đi theo tay diu của tôi, sang trái, sang phải, ra sau. Ừ! Phải rồi. Cứ như đang bơi trong làn nước vậy. Đúng rồi, giỏi lắm.

Trân cứ nhất nhất làm theo lời hấn, chẳng mấy chốc Trân thấy như mình đã hòa cùng điệu nhạc, những sự e dè ban đầu biến mất. Trân thích thú cười.

- Thì ra nhảy cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm!

- Thích không? Gã hỏi.

- Ừm! Thích lắm!

- Rồi, cô sẽ quen thôi, cuộc sống còn có nhiều điều rất thú vị. Này! Hôm nào đi câu với tôi không?

- Đi câu.

- Ừ! Mai nhé!

- Ồ!

- Đừng có lưỡng lự, mai đến đầu phố tôi chờ cô. Đem theo cái nón rộng vành một chút.

- Ồ!

- Giờ thì về thôi, tối rồi con gái không nên đi khuya.

- Ồ!

Trân mở cửa vào nhà khi chiếc taxi lao vút trên đường, thoải mái thật. Trân đứng trước gương mỉm cười, hình bóng của một cô gái xinh xắn hiện ra, hai má đỏ ầu, mắt thì long lanh sáng như vừa bắt được vàng, có điều... kỳ quặc! Cái quần lửng bông bi và cái áo thun xanh không cái nào lẫn với cái nào, đã thế còn có cả cái áo gió đỏ trắng với đôi dép kẹp nữa chứ ôi trời! Trân nhớ lại ánh mắt của những đôi trai gái trong quán bar lúc nãy, thế mà cô cứ tưởng họ nhận ra vẻ lớ ngớ lần đầu tiên của mình khi vào bar, nào ngờ là vì bộ quần áo không giống

ai của mình, thế mà gã không nói lời nào với cô thật... thật đáng ghét... cái gã... À mà mình vẫn chưa biết tên của gã. Lần thứ hai rồi! Ôi trời! Thật là đoảng thế này đây, cứ như mình bị gã điều khiển ấy, bảo đi thì đi, bảo về thì về! Giựt dây thế nào thì làm thế ấy, có chết không! Trân ơi Trân! Mà làm sao thế? Cứ như Trân đi vào giấc ngủ cùng hình ảnh của gã thanh niên vừa mới quen biết đó.

Chi Trân ơi! Chị Trân.

Tiếng gọi lạnh lót của Châu khiến Trân choàng tỉnh. Nắng đã lên cao, những tia nắng đầu ngày nhảy múa lung linh trên nền gạch. Trân tung chăn ngồi dậy.

- Chết đã hơn tám giờ rồi sao?

- Chị Trân ơi!

- Nghe rồi!

Trân xỏ đôi dép chạy ra mở cửa cho Châu:

- Trời đất! Chị còn ngủ sao? Đêm qua đi chơi à, em gọi chị mấy lần mà chẳng thấy chị trả lời má.

- Ồ! Hôm qua ra phố mà quên cầm theo điện thoại.

- Đi với anh Long à?

- Không, đi... vớ vẩn mua sắm ấy mà.

- Mua sắm à?

- Ừ! Trân nói dối rồi quay vào trong. Chờ tao rửa mặt đã, qua tao có gì không?

- À! Rủ đi chị ăn sáng “vớ vẩn” cái gì thôi.

Châu cười rồi cọt nhả nhái lại câu nói của Trân.

- Nhanh lên nghe, em mà không sang chị còn ngủ đến bao giờ?

- Là ngày nghỉ mà, cả tuần mới có một ngày, không ngủ cho đã thì dậy sớm làm gì.

- Đúng là người tự do sung sướng. Ứ hự! Châu than. Không như em, ngày nào cũng như ngày nào, cũng phải dậy sớm quét dọn điểm tâm cho chồng.

- Có thêm vợ cậu Phú rồi mà vẫn còn làm sao?

- Bón phận của mình, giao hết cho người ta thì còn gì là công lao nữa.

- À, thì ra làm muốn lấy điểm. Vậy thì còn than với vẫn gì chứ?

- Em cũng cố một thời gian rồi xin tách riêng, ở chung mãi mệt mỏi quá!

- Chị thấy em tính vậy cũng nên, vợ chồng phải có cơ ngơi có không gian riêng cứ chung định thì thật khó.

- Mẹ chồng em thì có ý muốn không cho, bà muốn con cháu phải quây quần quanh bà, chị thấy đó cái nhà xây như tòa lâu đài, coi như bà đã có ý định từ đầu, cái gì mà tứ đại đồng đường ấy! Em sợ vợ chồng em xin ra riêng không phải là chuyện dễ.

- Nếu như thuận thảo thì ở chung một nhà không nói.

- Thì đó! Cái con bé Trinh nó cứ như muốn dành hết phần hơn về mình vậy, thấy mà chướng mắt.

- Hi hi! Chẳng phải người ta giỏi hơn em, nên em đồ kỵ với người ta chứ gì?

- Xi!

Châu nhăn mặt suy nghĩ, mặc dù biểu lộ sự khinh thường Trinh nhưng quả là Trinh có phần khéo léo hơn cô, cả cách nấu nướng chiều chuộng mẹ chồng, cô chỉ về mới có ít lâu mà xem ra cô ta thân thiết gần gũi với mẹ chồng hơn cô.

- Chị nói đúng phải không? Đừng để cho sự đồ kỵ làm khổ mình, cứ sống thật lòng thì ắt sẽ nhận được điều tốt đẹp, đừng có gượng ép giả dối.

Châu thở dài:

- Chị ở ngoài nên không biết thôi, nếu như em dừng lại ắt là em sẽ bị đào thải, điều đó không thể được.

Trân mỉm cười:

- Chị chỉ muốn em được hạnh phúc, đôi lúc người ta không biết những cái mà mình đang có là đáng quý, mà cứ đòi hỏi cứ tham lam những điều ngoài sức mình để rồi thất vọng, chẳng phải Thông yêu chiều em lắm sao.

- Nhưng...

- Cái gì của mình là do mình làm ra, em tranh hơn tranh thua với người ta làm gì, nếu như cô ta được yêu thích hơn thì em phải xét lại mình. Thôi! Đừng nhăn nhó nữa, đi ăn đi, chị đói rồi, đến Hàm Nghi ăn bún bò Huế đi, có lần chị với Long ăn rồi, ngon lắm à! Sao em không rủ Thông đi.

Vừa đi hai chị em cùng trò chuyện.

- Anh ấy bận đi quan hệ với khách hàng, lúc này anh ấy đi suốt.

- Chịu lo làm ăn rồi sao?

- Em thúc giục mãi anh ấy mới chịu xúc vác, càng ngày ba em càng tin tưởng chú Ba, việc gì cũng giao hết cho chú ấy, còn anh Thông thì cứ vô tư.

- Chẳng phải Thông đang là Tổng giám đốc sao?

- Chỉ là bề ngoài thôi, ngồi ký giấy tờ thì em cũng làm được!

- Em không được nói vậy, như thế sẽ làm cho Thông tự ái nghĩ ngợi lung tung rồi mất hòa trong gia đình, ở chung một nhà thì việc quét nhà cũng là việc, không cứ quét nhà là không phải người nhà, là thấp hèn, là không quan trọng, mỗi người mỗi việc tùy theo khả năng của mình, như em bắt Thông vào nấu cơm đi chợ làm sao nó làm được.

- Chắc! Chị nói thì em hiểu nhưng việc này không phải như vậy.

- Chị thấy em lúc này tính toán quá, em có nghĩ như thế em sẽ không còn thời gian chăm sóc cho hạnh phúc của mình không?

Châu dừng đũa nhìn chị bằng ánh mắt thoáng băn khoăn dăm chiêu. Chị ấy không hiểu thôi, nếu chị ấy ở trong hoàn cảnh của mình ắt chị ấy cũng làm như mình, cuộc sống mà không tranh đấu thì sao giành được phần tốt đẹp. Châu nói:

- Hạnh phúc đâu chỉ là yêu và được yêu mà còn được sống cuộc sống mình chọn lựa, mình yêu thích. Em muốn có một cơ ngơi như ý mình muốn, có cái do mình làm chủ, chị không thích được người ta tôn vinh, ngưỡng mộ ư! Được làm một nhân vật “vip” chẳng lẽ chị không thấy sung sướng. Em sẽ đi trong ánh hào quang rạng rỡ, sẽ là người mà ai cũng muốn trở thành.

Trân lắc đầu:

- Em có những cao vọng ấy từ bao giờ vậy?
- Chẳng qua chị không chịu hiểu em thôi, có nhiều điều chị chưa biết về em.
- Quả là thế! Chị cứ tưởng chị hiểu em, nào ngờ giờ chị mới biết là chị chưa hiểu hết em, nhưng dù sao chị cũng luôn muốn em được hạnh phúc.
- Chị yên tâm đi, em sẽ hạnh phúc mà, lát mình đi mua sắm chị nhé, em muốn mua thêm vài bộ váy.
- Ừm!
- Chị thích gì em tặng.
- Không, chị có đủ rồi.
- Chị cứ thế mà thua người ta.

Trân cười hiền:

- Ừ, chị mãi nguyện với cuộc sống của mình.
- Chị nói dối!
- Sao em lại cho là thế?
- Cuộc sống của chị thì có gì hay ho, một công việc khiêm tốn, một căn nhà nhỏ hẹp, cùng nỗi cô đơn thế mà chị cho là đã đủ sao?
- Lúc xưa em cũng ở trong căn nhà đó, chị thấy thế là đời đã ưu đãi mình rồi. Thật ra đôi lúc chị cũng nghĩ đến tình yêu, đến một người đàn ông nhưng có lẽ do duyên phận thôi, bao giờ nó đến thì đến trông chờ làm gì.
- Chị không thể phó mặc buông trôi thời gian của mình, cứ ở đó mà chờ duyên phận thì chị chết già cho coi, em như chị thì em đã không có anh Thông rồi, khi thấy anh ấy em biết đó là người đàn ông em muốn, em lập tức tìm hiểu anh ấy rồi tạo cơ hội để anh ấy chú ý đến em, yêu em, tình yêu cũng phải bỏ công sức ra tranh thủ mới có chứ.

Trân cười:

- Điều đó chị làm không được! Cái gì của mình là của mình, tự khắc nó sẽ đến, vả lại người xưa có nói, trâu đi tìm cọc chứ có bao giờ cọc đi tìm trâu.

- Thế kỷ hai mốt rồi mà chị còn suy nghĩ đó sao?

- Thế kỷ nào cũng thế, cũng phân biệt đàn bà và đàn ông.

- Em không nghĩ như chị, tại sao đàn ông người ta biết lựa chọn mình, đeo đuổi mình và chiếm hữu mình, còn mình lại thụ động mà chờ đợi, không biết đi tìm hạnh phúc, không biết chọn lựa và tranh thủ điều mình thích, chẳng lẽ khi chị gặp một người đàn ông chị yêu, chị cứ ở đó chờ ông trời hay cái gì chị gọi là duyên số đem anh ta đến với chị sao, làm gì có nếu như chị không tìm cơ hội cho mình thì làm sao chị có được điều chị muốn, không thể thụ động được.

Trân lắc đầu cười trước những lời hùng hồn của Châu, nó quả là một đứa mạnh mẽ, mình thì không bằng nó, cả những suy nghĩ rất mới của nó mình cũng chẳng thể nào bắt kịp. Nó thật hoàn hảo có được những điều mà nó muốn.

- Chị không thể.

- Chị phải thay đổi nếu như chị không muốn sống cuộc sống tẻ nhạt này.

- Chị...

Trân nhìn Châu rồi nghĩ sao cô thôi không tranh cãi với Châu nữa, cả hai vào siêu thị đi dạo qua hết mọi quầy hàng mà Châu vẫn còn không vừa ý cái nào, cho đến khi Trân nhìn thấy cái cần câu bầy bán ở trong quầy hàng trước mặt cô mới chợt nhớ ra cái hẹn của hẳn.

- Thôi chết!

- Gì vậy?

Châu ngạc nhiên hỏi vì sự hoảng sợ của Trân.

Trân lúng túng nói:

- Ô chị quên!

- Quên gì?

- Lúc đi chị... chị cầm ấm nước định pha cà phê hai chị em uống rồi em lôi chị đi, không được rồi, chị phải về ngay thôi, em đi một mình vậy.

Nói rồi Trân không chờ Châu trả lời bèn băng ra đường vẫy chiếc taxi trở về. Đã hơn chín giờ không biết gã có còn chờ Trân không nữa! Ứ hự! Mình thật là hậu đậu, hẹn rồi mà không nhớ, chắc là gã rửa mình này giờ.

Chiếc taxi dừng lại nơi hẹn, Trân xuống xe nhìn quanh, con phố vắng tanh, chắc hẳn không chờ Trân nên đã đi rồi. Trân thần thờ ra rồi quay lưng dợm về thì đã thấy hẳn băng từ trong cái quán đối diện sang.

- Anh còn ở đây à?

- Chậc! Đã hẹn thì phải chờ chứ!

- Nhưng tôi đã đến trễ!

- Cô biết nói thế là được rồi! Thôi mình đi kéo trời nắng. Mà này, đã dặn cô đội mũ rộng vành rồi cơ mà.

- Ồ... Tôi...

- Đến trễ sợ tôi đợi nên quên chứ gì? Thôi được tới đó tôi mua cho một cái, đi thôi.

Nói rồi gã ngoắc chiếc xe đẩy Trân lên.

Cái hồ thật rộng, Trân cầm túi mồi rồi theo chân hẳn tìm một chỗ ngồi. Quanh hồ có những túp lều nhỏ được cất de ra trước mặt nước, làm chỗ cho người câu ngòi nhưng hẳn không đưa Trân vào đó mà lại dẫn Trân đến mãi tít cuối hồ dưới một bóng cây thâu dâu rộng.

- Ngồi đây cá dễ bắt mồi hơn, vào lều ít khi có cá lớn, dường như nó cũng biết đó là cái bẫy nên không đến đớp mồi, đưa dây đây tôi gắn mồi cho.

Trân chăm chú theo dõi từng động tác của hẳn. Lần đầu tiên cô đi câu nên cái gì cũng lạ lẫm, cũng hiếu kỳ và thích thú, ở gần cô là hai người đàn ông lớn tuổi, đầu đội nón bành, loại nón rộng vành che khuất nửa mặt. Họ ngồi nhìn dây câu im lặng và chăm chú. Dường như trên đời này chẳng còn gì quan trọng hơn sự chờ đợi, sự dao động của cái phao đang lơ lửng trên mặt nước. Cảnh vật yên ắng, không gian thoáng mát không một âm thanh, lâu lâu có một chiếc lá rơi khỏi cành chao lượn trên không rơi rớt xuống mặt nước tạo ra những vòng tròn gợn sóng, rồi mặt nước lại trở về sự tĩnh lặng, Trân cầm sợi dây câu, quăng ra xa theo sự hướng dẫn của hẳn.

Hắn thì thầm:

- Nhớ, bao giờ thấy cái phao động đây thì giật cần lên ngay nhưng không được giật mạnh hoặc nhẹ quá như thế cũng không bắt được cá biết không?

- Ồ!

- Không được nói chuyện phải im lặng cá mới đến đớp mồi.

- Ồ!

- Nè! Ngồi xồm như thế này hoặc thông chân xuống hồ cho đỡ mồi ngồi như cô làm sao có thể giật cần câu.

- Vậy sao!

Trân sửa lại tư thế ngồi.

- Rồi nhé, câu được cá tôi sẽ chỉ cho cách gỡ cá chúc may mắn.

Nói rồi hấn xê sang một bên gắn mồi vào lưỡi câu của mình, trông thao tác thuần phục của hấn cũng đủ biết hấn là dân câu cá sành điệu. Hấn kéo vành mũ che phần nắng đang chiếu xiên qua mặt, vì nhường chỗ tốt cho Trân nên hấn phải ngồi ngoài nắng, nếu không có Trân chắc là hấn đã ngồi chỗ này rồi.

Trân nhìn quanh bên phải cô là một cặp trai gái mới đến, có lẽ họ đến đây để tìm chỗ tâm sự hơn là để câu cá, chiếc cần câu cắm chơ vơ một bên còn họ thì quần lấy nhau thì thầm, đùa cợt, tiếng cười của họ lâu lâu lại vọng sang chỗ Trân ngồi. Sự xuất hiện của họ phá tan sự tĩnh lặng của mặt hồ. Người đàn ông ngồi cách đó không xa quay lại khó chịu, vì ở cách xa nên Trân không nghe được ông ta nói gì nhưng Trân thấy ông ta cuộn cần câu rồi bỏ ra nơi khác. Đôi trai gái vẫn quần lấy nhau nhưng tiếng cười nói của họ không còn vọng lại chỗ Trân ngồi.

- Đôi trai gái đó không được hoan nghênh rồi, coi như buổi đi câu này xôi hỏng, bỏng không, cá nó ky nhất trai gái hò hẹn tình tự.

- Vậy mình cuộn cần đi chỗ khác đi.

- Đi đâu nữa quanh hồ chẳng còn chỗ nào tốt cả.

- Ứ hự! Vậy là mình không câu được cá rồi.

- Cũng không biết chừng có con cá nào đó cũng thích xem người ta âu yếm nhau, cá cũng như người mà, có con này con khác, có tà có chính, có dâm có ngay, con nào thích trắng hoa ắt là sẽ cắn câu.

Trân phì cười vì lối ví von của gã, vừa lúc cái phao trên dây câu của Trân động đậy, gã nhanh tay giật hộ Trân, một con cá mắc câu đang quay mình trên sợi dây, hấn nhanh tay cuộn cần và nắm lấy mình con cá, hấn đưa cho Trân rồi toét miệng cười:

- Một con dâm cá mắc câu rồi, cho đáng đời người, bỏ cái thói dâm tà thích xem trai gái tự tình nhé, trưa nay chúng ta có cá ăn rồi.

- Là tôi câu được đó!

- Cô cũng có số sát cá lắm, mới đi lần đầu mà đã thắng rồi, giờ thì tự móc mỗi xem.

- Ừm!

Trân thích thú làm theo lời hấn, cô vụng về làm rớt mỗi câu làm cho hấn nhăn mặt cau nhàu.

- Phải khéo léo một chút không quá mạnh làm nát mỗi, cái thú câu cá là tập cho chúng ta tánh nhẫn nại, kiên nhẫn, khéo léo, chăm chỉ, nhẹ nhàng.

- Ồ!

- Bây giờ làm lại nào!

Trân nghe theo lời của gã một lúc rồi cô cũng gắn được mỗi vào lưỡi câu:

- Giờ thì quăng dây đi.

- Ồ!

- Nay mai tôi sẽ cho cô đi cùng, một đôi lần là cô sẽ thành thạo thôi, cô có số sát cá là được rồi, có nhiều người đi câu hết ngày này sang tháng khác mà chẳng câu được con cá nào.

- Thật thế sao?

- Ừ! Nay cái ông ngồi xê bên kia hồ thấy không?

- Thấy!

- Từ khi tôi đến câu ở hồ này xem như cũng được hơn nửa năm rồi nhưng tôi chưa lần nào thấy ông ta giật được cá bao giờ, ông ta cũng ngồi chỗ đó, cô cứ theo dõi ắt sẽ thấy.

- Thế là ông ta còn đến câu làm gì?

- Là cái thú thôi, được chờ đợi, được móc mỗi quăng câu và hưởng thụ sự tĩnh lặng êm ả của không gian, còn ông già ngồi trong cái lều kia thì câu được cá, nhưng câu được thì ông ta lại thả lại hồ. Hỏi thì ông ta nói xem như dạy cho lũ cá một bài học là phải thận trọng đối với những gì đến với chúng quá dễ dàng

thuận lợi. Còn cái cậu đằng kia tôi nghĩ chắc là một sinh viên vì cậu ta đến đây ngồi chỉ để đọc sách.

Trân mỉm cười khoanh gối nghiêng đầu nhìn hắn, xem ra hắn đến đây cũng chỉ để quan sát mọi người. Gương mặt của hắn cho đến tận lúc này, Trân mới có cơ hội ngắm kỹ, hắn không phải là kẻ xấu trai, thân hình hắn cao to rắn rỏi, những cơ bắp nổi rõ sau làn áo thun, chứng tỏ hắn là một người thường xuyên luyện tập thể dục, gương mặt góc cạnh có nam tính, chỉ tội sống mũi hơi bị gò một chút nếu không nhìn nghiêng hắn rất đẹp. Mỗi lần hắn nói, đôi mắt của hắn lúng liếng như biết cười, trông thật hóm hỉnh rắn mắt.

- Này!

- Hử!

- Có nghe tôi nói không?

- Có chứ!

- Cô cứ như người mộng du ấy, đang nghĩ gì thế?

- Ồ không, tôi nghĩ lát nữa sẽ ăn con cá kia cách nào thôi.

- Chậc! Rán vàng là ngon nhất, kiếm thêm một con nữa chúng ta nghĩ.

- Tôi nghe đói bụng rồi!

- Vậy thì mình nghĩ, con cá này cô và tôi chia đôi vậy.

- Cũng được, tôi không có tánh so đo đâu.

Cả hai vào gian nhà rộng nằm khuất dưới hàng cây rậm mát, hắn đưa cá cho người phục vụ dọn món ăn rồi đưa Trân đi rửa tay. Số người ở lại như Trân và gã không có bao nhiêu, hắn chọn cái bàn nằm tách xa mọi người, rồi kéo ghế cho Trân ngồi.

- Anh thường xuyên đến đây với ai?

Hắn bật cười:

- Thứ nhất là tôi cũng không thường xuyên lắm, thứ hai cô là người đồng hành đầu tiên của tôi.

- Nhưng xem cung cách của anh như khách quen thuộc ở đây lắm mà.

- Tôi là thế đó, mau dễ hòa nhập dù là với ai, ở đâu cũng thế, uống một ly rượu nhè, ly nhỏ thôi.

- Cho dễ tiêu hóa thức ăn phải không?

Trân mỉm cười tiếp lời hấn khiến cho hấn thích thú gật đầu.

- Tôi thích những cô gái như cô. Không làm ỏng làm eo, ra vẻ e lệ thực nữ nhưng cũng không được suồng sã trơ trên mặt hết cả nữ tính, sợ lắm.

- Là kinh nghiệm đó à?

Hấn bật cười lớn, tiếng cười phóng khoáng sang sảng.

- Cứ cho là thế đi! Có gì đáng xấu hổ đâu, phải va vấp mới có tích lũy được vốn sống, thật ra cuộc sống rất phong phú và có rất nhiều mặt, nếu biết được càng nhiều càng tốt, có điều mình phải có cái chuẩn mực của mình và cái nguyên tắc chung về đạo đức.

- Nhìn anh tôi không nghĩ anh là một người có nguyên tắc.

- Ai cũng có nguyên tắc riêng của họ không ai là không có. Còn cô?

- Tôi!

- Ừ!

- Về cuộc sống tôi cũng như mọi người thích một cuộc sống an lành hạnh phúc.

- Thế hạnh phúc là gì?

- Là có được điều mình ao ước.

- Còn tình yêu?

- An bình êm ả.

Hấn nhìn Trân một hồi lâu, ánh mắt thật lạ rồi hấn nhún vai lên tiếng. Rồi cô sẽ được điều cô muốn, lúc hấn nói câu này trông hấn thật trù mến dịu dàng.

Chia tay với hấn xong Trân cảm thấy luyến tiếc, cô bịn rịn đứng nhìn theo cho đến khi chiếc xe chở hấn đi khuất, trong lòng cô như có một điều gì đó vừa chuyển biến.

- Bảo Trân.

Trân quay lại.

- Là Long à? Long có vẻ hờn dỗi anh hất mặt về phía chiếc taxi vừa cho gã thanh niên đi khuất rồi hỏi.

- Ai thế?

- À... là...

Chết chưa mình cũng không nhớ hỏi hấn tên gì? Trân thở dài tiếc nuối rồi tự trách mình, cô đáp:

- Là một người bạn.

- Bạn sao Long chưa gặp lần nào?

- Bạn của Trân đâu cứ phải quen với Long mà Long kiếm mình có chuyện gì không?

Chờ Trân từ chiều đến giờ, định rủ Trân đi ăn cơm.

- Tiếc quá! Trân ăn rồi.

Long xăm mặt không vui, chắc cô ấy đã đi ăn với gã đàn ông đó, hấn là ai chứ? Câu hỏi ấy cứ làm cho Long lòng nặng trĩu.

- Long này!

Thấy Long im lặng buồn ra mặt, Trân áy náy nói:

- Hay là để Trân nấu mì cho Long ăn nhé!

- Không phiền Trân.

Trân không nghĩ là Long từ chối, cô lấy làm lạ hỏi:

- Không thích ăn mì Trân nấu nữa à?

- Không phải, Trân mới về cần nghỉ ngơi, Long không làm phiền Trân đâu, Long về đây!

- O!

Trân nhăn mặt suy nghĩ, có bao giờ Long khách sáo như vậy đâu chứ, sao hôm nay lại lạ vậy! Trông Long rất buồn hay là có chuyện gì muốn tâm sự với mình mà không nói ra được. Ứ hự! Thôi thì để mai mình hỏi vậy.